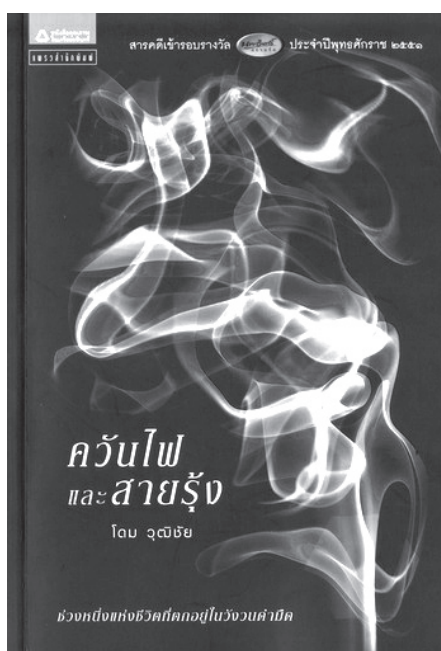

หนังสือ หน้าหา

ควันไฟและสายรุ้ง

รวีวรรณ ขำพล¹

ผู้แต่ง	โดม วุฒิชัย
ชื่อเรื่อง	ควันไฟและสายรุ้ง
ฉบับพิมพ์	พิมพ์ครั้งที่ 1
ข้อมูลการพิมพ์	กรุงเทพมหานคร : แพรวสำนักพิมพ์, 2551.
จำนวนหน้า	123 หน้า.
ISBN	978-974-10-6299-7
ราคา	113 บาท

¹ บรรณารักษ์ชำนาญการ 8 ฝ่ายหอสมุดจอห์น เอฟ. เคนเนดี สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

“ควนไฟและสายรุ้ง” เป็นหนึ่งในผลงานที่เข้ารอบรางวัลนายอินทร์อะวอร์ด ประจำปี พ.ศ. 2551 ประเภทสารคดี คณะกรรมการตัดสินมีความเห็นว่าเป็นงานเขียนแนวสารคดีชีวิตที่มีเสน่ห์ ใช้ภาษาเรียบง่าย ชวนอ่านและน่าติดตาม ผู้เขียนกล้าเปิดเผยมุมมืดของชีวิต ซึ่งเป็นอุทาหรณ์สอนใจแก่ผู้อ่าน โดยเฉพาะเยาวชน มิให้ก้าวไปในทางที่ผิด นับว่าเป็นงานที่มีคุณค่าต่อสังคม คณะกรรมการตัดสินจึงเห็นสมควรให้จัดพิมพ์เผยแพร่

ผู้เขียนได้หยิบคำว่า “ควนไฟ” และ “สายรุ้ง” มารวมกัน เพราะได้รับแรงบันดาลใจมาจาก อุบาสิกา คุณรัญจวน อินทรกำแหง ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ว่า

“ทุกขเวทนาเปรียบเหมือนควนไฟ เราก่อไฟ ควนไฟก็เกิดขึ้น เราก็มองเห็นควนไฟ มีไฟกองเล็ก กองใหญ่ แต่มีใครจับควนไฟได้บ้าง ควนไฟเราไม่ชอบ ไม่เหมือนสายรุ้ง สายรุ้งงาม แต่ควนไฟนี้ถ้าเราอยู่ใกล้ๆ จะทำให้เราสำลัก หายใจไม่สะดวก ไม่สบายเลย มิน้ำห่าสัสสันก็ไม่น่าดู กลิ่นก็ไม่หอม ชวนเหม็น ถ้าคนแพ้วควนก็ไม่อยากเข้าใกล้ แต่ควนไฟนี้แหละ...พอเราเอื้อมมือไปในกลุ่มควนก็รู้สึกเหมือนกับว่าจะจับมันได้ แต่พอเราแบมือออกไหนล่ะ...ควนไฟที่เราเชื่อว่าเราจับได้แล้ว

นี่แหละ...เมื่อเวลาความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตเรารู้สึกเหมือนกับบอกนี้จะระเบิด มันเผาไหม้อยู่ข้างใน เผาไหม้ร้อนรน มีลักษณะมืดดำหรือว่าเป็นสีเทา แล้วก็มืด แล้วก็ดำ ผลที่สุดแล้วก็ค่อยจับตัวกัน มองดูอึดอัดมากยิ่งขึ้น ทำให้อึดอัด หายใจไม่ออก แต่แท้ที่จริงมันไม่ได้ยาวนาน มันมีลักษณะเป็นแต่เพียงมายาเช่นเดียวกันแต่มนุษย์เราเห็นว่าความสุขเป็นสิ่งสวยงามเหมือนสายรุ้ง หลงใหลอยากจะได้ แต่ไม่เคยมีใครจับสายรุ้งได้ เรามองเห็นความสวยงามเราชื่น เราบอกร แต่ไม่มีใครเอื้อมถึง และสายรุ้งก็ไม่เคยอยู่นาน ประเดี๋ยวก็จางหายไป”

ผู้เขียนได้เปิดเผยการเดินทางผิดของช่วงหนึ่งในชีวิต ไว้ว่า “ผมพลาดถลำติดยาเสพติดทั้ง กัญชาและยาบ้าเมื่อตอนอายุ 33 ปี ทั้งที่คนส่วนใหญ่จะเริ่มทดลองและติดยาเสพติดในช่วงวัยรุ่น ผมรู้จักสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่เมื่อเป็นวัยรุ่น แต่ไม่ได้เสพจนติด ทว่ากลับมาติดในช่วงวัยที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ซ้ำยังเป็นช่วงที่ผมมีลูกเล็ก ๆ ซึ่งเป็นทารกนอนแบเบาะอยู่ อย่างนี้ไม่เรียกว่าเพราะความโง่แล้วจะเรียกว่าอะไรอีก” (หน้า 13)

ข้าพเจ้าขอชื่นชมในความกล้าหาญของผู้เขียน ที่ได้เล่าเรื่องราวต่างๆ ไว้ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับผู้อ่าน ไม่ว่าจะติดยาเสพติด กัญชา ยาบ้า การติดแอลกอฮอล์ ทำให้ชีวิตลำบาก ต้องอดมือกินมือ จนกระทั่งตัวเองถูกตำรวจจับเข้าห้องขังถึงสองครั้งสองครา

ข้าพเจ้าเห็นว่าจุดเด่นของผลงานเล่มนี้ คือผู้เขียนได้ย้ำอยู่เป็นระยะๆ ว่าสิ่งที่ตนเองทำนั้นผิดสิ่งที่ตนเองทำนั้นไม่ดี ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ นานา ต้องทนทุกข์ทรมาน และได้รับโทษอย่างไรบ้าง จนกระทั่งตนเองได้หลุดพ้นจากกลุ่มควนไฟสีดำนั้นได้อย่างไร เพราะไม่เช่นนั้นหากบังเอิญเยาวชนได้อ่านเพียงตอนใดตอนหนึ่ง ก็จะมองไม่เห็นโทษและพิษภัยของสิ่งเสพติดเหล่านี้

นอกจากนี้ผู้อ่านยังจะได้สัมผัสกับสายรุ้งงามในชีวิตของผู้เขียน การมีครอบครัวที่ดี มีภรรยาและลูกคอยเป็นกำลังใจ การได้ทำในสิ่งที่รัก ที่ชอบ ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งสวน ปลูกต้นไม้ ขยายต้นไม้ สะสมของเก่า และขายของเก่า ผู้อ่านจะรู้สึกยินดีกับผู้เขียนเมื่อผลงานเขียนได้รับการตีพิมพ์รวมเล่ม และจะรู้สึกดีใจที่ธุรกิจปลากรอบตะกั่วป่าของครอบครัวผู้เขียนประสบความสำเร็จ

ผู้เขียนใช้ภาษาที่เรียบง่าย ให้แง่คิดที่น่าสนใจหลาย ๆ ตอน ตัวอย่างเช่น “ผมคิดว่าเวลาที่เราจะไปทำงานหรือเดินทางไปไหนเรายังต้องเตรียมตัวเลย

ความตายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งของชีวิต แล้วเราจะ
ไม่เตรียมตัวตายกันบ้างเชียวหรือ การเตรียมตัวตาย
ของผมไม่ได้หมายความว่าผมอยากจะตายเร็วๆ แต่
การเตรียมตัวตายในความหมายของผมก็คือ การ
เรียนรู้ว่าจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างไรให้มีคุณค่าทั้งต่อ
ตัวเองและผู้อื่นด้วย” (หน้า 122)

โดม วุฒิชัย เป็นเจ้าของผลงานหลายๆ เรื่อง
ล้วนแล้วแต่น่าอ่าน น่าสนใจ ได้แก่ เพลงฝนบนใบไม้
(2536) ในอ้อมกอดของเกลียวคลื่น (2539) ย่ำไป
ได้แสงจันทร์ฉาย (2545) คาบโลกย์คาบธรรม
(2546) ริมรั้วหัวใจ (2549) ห่างไกล ไม่ห่างกัน
(2550) โลกในเมฆทราย (2551) และเดินข้างใน

(2551) ซึ่งคาบโลกย์คาบธรรมนั้นได้รับรางวัลชนะเลิศ
อันดับ 3 รางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ดส์ (Seven
Book Awards) ประจำปี พ.ศ.2547 และ ห่างไกล
ไม่ไกลกัน ได้รับรางวัลชมเชย รางวัลรักลูก อวอร์ด
(Rakluke Award) ประจำปี พ.ศ.2551 ข้าพเจ้า
เชื่อว่าผู้อ่านจะต้องหลงเสน่ห์ปลายปากกาของ
โดม วุฒิชัย เลยทีเดียว ผู้อ่านสามารถติดตามอ่าน
ข้อเขียนที่แสดงถึงความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจ
ผู้อื่น ความเอื้ออาทร และสัมผัสตัวตนของ โดม
วุฒิชัย ได้จากบล็อกของ “พอพเยีย” ที่ [http://
porpayia.bloggang.com](http://porpayia.bloggang.com)

